

POEM CĂTRE OV, POEMUL RĂZBUNĂRII

Dr. Dorin Popescu

Recitesc cu o cumplită gheară boantă în inimă cele nescrise încă pentru Ov – surghiunit la Tomis de o Romă desfrânată și pudică.

Ți-aș vorbi în graiul meu get, de care sunt mândru, în otrava căruia înmoi, târziu în noapte, săgețile minții. Săgețile care își așteaptă dușmanii și moartea, prietenii de departe, un lung șir de cuvinte gete către tine, căci spui că ne vei fi învățat totuși amarul vorbei cândva. Însă vechi necredințe urcă neîncetat în mine, dintr-o lungă istorie a suspiciunii și grijii: dacă totuși ne vei fi învățat limba așa cum fabulai cu sciții, cu iernile, cu tot ce putea să îți aducă alinarea augustă? Dacă totuși lungul tău poem get, cetit cică într-o seară, la gura sobei, buneilor mei firoși, tot poveste, tot ficțiune ca și celelalte rămâne? Dacă săgețile mele gete vor atinge adevărul de care mi-e teamă, că nu ne vei fi înțeleș până la capăt?

Cum să te rog, Ov, să mai dai o șansă acestor *barbari mai sălbatici decât lupii cei cruzi*, cum să te rog să rămâi, cum să înduplec cărțile tale să nu bată, amarnic, drumul lung și greu către patria ta, Sulmona, către mama ta, Roma?

Am aruncat sulița către cerul negru al Tomisului, să vină alături de mine, să își zăngăne armele, să își lepede săgețile din tolbe spre cer frații mei barbari de pe meterezele ruginite ale Cetății. Voiesc cu dânsii să își scriem 96 de elegii barbare, câte una pentru fiecare din cele pe care le vei fi trimis la Roma din momentul plecării spre noi! Nu sunt convins că-n tolbele noastre confuze, ambetate de sălbatică chemări către ziduri, obosite de războaie și focuri, odihnesc încă atâtea săgeți fără venin... Nu sunt convins că vom putea grăi cu ele cuvintele alese și gingașe cu care îți desfătau simțurile, la Roma, curtezanele înfocate după care sigur tânjeai în secret, în lungile nopți cu miros de piei de urs și zăngănit de arme și smoală și friguri și ger, din iernile barbare și negre în care nici visul nu-ți puteai odihni voluptuos sub cojoacele prea aspre ale femeilor noastre... Vei fi trăit totuși vreo secretă poveste de dragoste, Ov, cu vreuna din mamele mamelor noastre gete din Tomisul grec și scit al anilor lui Hristos? Oare pot îndrăzni să cred că în trupul meu de tomitan curge și sânge de poet latin, sânge din sângele lui Ovidius? Oare în privirile tale atente mai strălucea aurul vorbei care a incendiat budoare la Roma, care ar fi putut aprinde încă muuuulte alte stinse focuri din vetrele romane austere în recele umed al cărora se va fi plămădit decizia izgonirii tale la Tomis?

Vreau, Ov, să-ți dau de știre dintr-un veac în care nu crezi, dintr-un veac care nu mai e al poeziei, nu mai e al școlilor de retorică și al artei iubirii – al cărei zeu multîncoronat vei fi fost înainte de a fugi spre sciți.

Vreau, Ov, să îți spun că drumul pe care zburau poemele tale către împărați smintiți îl cunosc acum pas cu pas mamele noastre, care trudes în grădinile cu rodii ale Italiei, de la Abruzzo la Lazio, de la Trieste la Palermo...

Ca-ntr-un blestem de care mă tot suspectez că nu ai fi străin, mii de urmași ai barbarilor geți iau calea pribegiei și surghiunului, amăgiți de mirajul grădinilor cu măslini și portocali din țări mai calde decât cea a iernilor cu ger viforos din Sciția Minor...

Însă unii din urmașii barbarilor de atunci, Ov, care dădeau casei tale din Cetate târcoale, fără să te știe îndeajuns, tulburați de veșmintele tale, de albul lor sonor, de pielea ta, de huzurul și frumoasa ta lenevie, care făcuse de mult înconjurul lumii gete, au rămas cu dorul sării din poemele tale vrăjite. Cu pofta exilului, cu nostalgii nedeslușite, cu aroma poeziei care făcea capetele geților noștri viteji, în casa ta rămasă încă mister și cântec, să freamăte de plăceri neîngăduite...

Vreau să îți mulțumesc, Ov, că nu ai ucis poezia la Tomis. Și să îți jur că nimeni, după tine, nu a mai fost așa de flămând de dragoste și de poezie în această Cetate precum știu deja că vei fi fost Tu.

Vreau să îți mulțumesc, Ov, că nu ai mai lăsat pe nimeni să ucidă poezia din noi, niciodată.

După 2000 de ani, Ov, barbarii tomitani încă se închină la icoanele poemelor tale!

(fragment din volumul colectiv **RĂZBUNAREA BARBABILOR. 2000 DE ANI FĂRĂ OVIDIU LA TOMIS**, aflat în lucru)